

Rapport från några veckor i Kairo

Under tre veckor sommaren 2010 studerade jag på Arabeya Language Center på Midan Tahrir, torget som senare skulle bli centrum för upproret i Egypten.

Jag fick stipendiet för att gå en nybörjarkurs i arabiska, men jag misstänkte att det skulle vara svårt att kastas in i ett nytt språk på kort tid och valde att under våren gå en nybörjarkurs i arabiska på Folkuniversitetet. Ett steg som jag är oerhört glad att ha tagit – de förkunskaper jag hade var värdefulla. Jag kunde alfabetet, något som sparade tid.

Att lära sig arabiska är svårt, framför allt för att det består av helt andra tecken. Det känns ungefär som när man började läsa. Man ljudar sig fram, bokstav för bokstav. Det automatiserade läsandet, där man registrerar hela ord och meningar på en och samma gång, tar lång tid att träna upp när skrivtecknen är annorlunda.

Om Arabeya

Arabeya Language Center bygger sin verksamhet på skräddarsydda kurser. De har också mer reguljära utbildningar, men det vanliga är individuellt anpassade kurser, där en lärare arbetar med en eller ett fåtal studenter. Skolan har lokaler i Downtown och i Mohandiseen, jag studerade i Downtown. Det finns även en avdelning i Alexandria.

Jag ville komma någon vart och valde att läsa 90 timmar under tre veckor. Den första tiden studerade jag tillsammans med en kvinnlig konvertit från Skottland som ville lära sig arabiska för att kunna läsa koranen i original. Ungefär halva tiden bestod av enskilda lektioner.

30 timmar i veckan är intensivt, särskilt som det tillkommer hemuppgifter. För min del hade jag hellre ägnat kvällar åt att repetera vad jag lärt mig under dagen än att göra läxor. Det hade jag nog kunnat åstadkomma om jag tydligare markerat detta i början, men jag valde istället att "ta seden dit jag kommer".

Undervisningen är klassisk. Lärarna är studenter som med stort allvar och högt tempo drar igenom grunderna i arabiska. Varje lektion startar i ett tema: exempelvis adverb. Utöver det fångas glosor upp i stunden, i diskussioner och frågor, och skrivs upp på papper. En lektion kan resultera i två-tre A4 där läraren skrivit upp glosor. Det innebär flera timmars intensivt språkbad, nyttigt men krävande, sex dagar i veckan, ibland även kvällstid.

Jag hade en huvudlärare, Mohamed, andra lärare ryckte in på tider då han var upptagen med annat. Schemat utformades vecka för vecka och pusslades ihop ganska skickligt.

Vad gav det?

Att läsa språk är ett fantastiskt sätt att lära känna ett land, en kultur. Man kommer in i landet på ett annat sätt än om man reser dit som turist. Jag förstår oändligt mycket mer om arabvärlden och arabisk kultur idag än för ett år sedan. På så sätt känner jag mig bättre rustad när jag intervjuar personer med ursprung från Mellanöstern, de är mig inte främmande.

Rent språkligt landade jag på ett gott betyg – intermediate level (studierna avslutades med examen!), men det återstår en hel del innan jag skulle kunna lika mycket som min knaggliga gymnasiefranska, som inte heller den är imponerande.

Arabiska är ett svårt språk för en nybörjare. Även i slutet av min tid hade jag svårt att klara ens de enklaste av konversationer. Det är inte omöjligt att lära sig, men det

kräver tid. Många av mina medstudenter studerade arabiska på universitet i olika länder och åkte till Egypten för att gnugga sina språkkunskaper under sex till åtta veckor. De klarade enkla vardagssamtal med taxichaufförer och liknande, men kunde inte heller klara en normal konversation. För mig som startade på en lägre nivå och som inte studerade under lika lång tid, var det omöjligt att nå så långt.

Svårigheten att lära sig ett språk med nya tecken är en av anledningarna, en annan är att arabiskans uppdelning i klassisk arabiska (som jag läste) och regionala dialekter (colloqial). I Egypten talar alla på gatan den vardagliga varianten, den klassiska arabiskan används av böneutroparna i moskén, i tidningar och på TV (även om puristerna klagat över att TV-språket vattnas ur).

Det kan funka att tala klassisk arabiska på gatan, men då får man vara ganska duktig. Mina försök till samtal blev ganska förvirrade – (en okunnig talar finarabiska).

Jag har fortsatt att studera arabiska på Folkuniversitetet. Men en lektion i veckan räcker inte. Jag känner mig knappast bättre idag än jag gjorde i somras.

Detta innebär att jag kan använda mig av arabiska fraser, som ren artighet, när jag möter en person som talar arabiska. Jag hade nog lite högre förhoppningar när jag sökte stipendiet, men då insåg jag inte riktigt hur lång vägen skulle vara.

Vad krävs för att komma vidare?

Ihärdighet, mer tid eller att vistas nära en arabisktalande miljö. Om jag fortsätter studera arabiska och återvänder till Kairo för intensivstudier kommer jag säkert att komma någonvart. Samma sak om jag kan få tid att studera arabiska på universitetet – men det kräver närvaro två förmiddagar i veckan.

Som det nu känns tror jag inte att jag kommer att kunna hitta den tiden.

Rekommendationer till andra:

Att studera språk i ett annat land kan jag varmt rekommendera. Att studera arabiska är intressant, man får sig mycket kultur till livs, men det kräver OERHÖRT mycket arbete om man ska komma längre än att bara skrapa på ytan.

Arabeya är bra på så vis att man får många timmar för pengarna. Man får en undervisning anpassad för den egna nivån, man får språkbudet. Det finns säkert mer proffsiga utbildningar på Kairo University, med utbildade lärare. Men jag ville tala så mycket som möjligt, få i mig så mycket jag kunde svälja – och då var Arabeya utmärkt.

Det finns också annat som inte är superprofessionellt – lärarna använder gamla och ibland svårlästa papperskopior, de som undervisar har kanske ingen pedagogisk utbildning, mottagandet är hjärtligt men inte genomarbetat. De flesta som studerar på Arabeya är unga akademiker, 20-25-åringar, vilket innebär att vistelsen är en social utmaning.

För min del struntade jag i detta, jag var i Kairo för att plugga arabiska, inte för att lära känna andra studenter.

Men jag vill avråda från att göra som jag gjorde. Jag skaffade ett rum i en av Arabeyas lägenheter. Jag fick dela rum med en 23-årig kille från USA med svår hemlängtan i en lägenhet med ytterligare fyra andra. Den sista veckan bodde jag på hotell. Det var lite dyrare, men det var värt det. Lägenheten var i enklaste laget och jag fann det inte särskilt kul att leva studentliv igen, även om ungdomarna var trevliga.

Jag valde att åka under den tid som var enklast för mig att vara borta från mina åtaganden som frilans, mitt i sommaren, vilket innebar temperaturer kring 40 grader de hetaste dagarna. Jag kan inte säga att jag njöt av värmen, men jag led inte heller,

den var en del av upplevelsen. Men det hade förstås varit behagligare att åka under vintern.

Mikael Ringman